

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 7Tos/9/2026
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2125012405
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 03. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Batisová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2026:2125012405.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Batisovej a sudcov JUDr. Ladislava Révesa a JUDr. Rudolfa Botta, v trestnej veci odsúdeného: A. B. C., nar. XX.XX.XXXX v D. B., Vietnamská socialistická republika, t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v ÚVTOS Hrnčiarovce nad Parnou, o návrhu odsúdeného na podmienene prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, o sťažnosti odsúdeného proti uzneseniu Okresného súdu Trnava zo dňa 20.10.2025, č. k. 105Pp/55/2025-44, na neverejnom zasadnutí konanom v Trnave dňa 03.03.2026, takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sa sťažnosť odsúdeného: A. B. C. **z a m i e t a**.

odôvodnenie:

Konanie a rozhodnutie okresného súdu

1. Okresný súd Trnava (ďalej len „okresný súd“) uznesením zo dňa 20.10.2025, č. k. 105Pp/55/2025-44 (ďalej len „napadnuté uznesenie“), postupom podľa § 415 ods. 1 Trestného poriadku podľa § 66 ods. 1 písm. a), ods. 2 Trestného zákona zamietol návrh odsúdeného A. B. C. (ďalej len „odsúdený“) o podmienene prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Bratislava I zo dňa 05.05.2015, č. k. 8T/19/2013-2660, v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 15.10.2015, sp. zn. 4To/88/2015, právoplatný dňa 15.10.2015.

2. Na základe vykonaného dokazovania dospel okresný súd k záveru, že u odsúdeného bola splnená formálna podmienka na podmienene prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, nebola však splnená ani jedna z dvoch materiálnych podmienok.

3. V prvom rade krajský súd konštatuje, že je ustálenou rozhodovacou činnosťou, že v dvojinštančnom konaní rozhodnutie druhostupňového súdu tvorí určitú jednotu s rozhodnutím súdu prvého stupňa, a preto krajský súd aj pre hospodárnosť nebude opakovať obsah argumentov okresného súdu, pretože tieto sú stranám aj tak už známe (obdobne II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, I. ÚS 336/2016, III.ÚS 447/2016, uznesenie NS SR sp. zn. 2Tdo/2/2018 z 23.01.2018).

Opravné prostriedky strán

4. Po vyhlásení napadnutého uznesenia odsúdený zahlásil sťažnosť, ktorú však do konania neverejného zasadnutia Krajského súdu v Trnave neodôvodnil.

5. Prokurátor, ktorý sa verejného zasadnutia na okresnom súde nezúčastnil sťažnosť voči doručením oznámenému uzneseniu nepodal.

Konanie na nadriadenom orgáne

6. Podľa § 192 ods. 1 Trestného poriadku, pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán

a) správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, a

b) konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia.

7. Vzhľadom k tomu, že sťažnosť bola podaná včas (ihneď po vyhlásení napadnutého uznesenia), oprávnenou osobou (odsúdeným) a smerovala voči rozhodnutiu, voči ktorému je sťažnosť prípustná (uznesenie o zamietnutí návrhu na podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody), Krajský súd v Trnave ako nadriadený orgán (ďalej len „krajský súd“) na podklade podanej sťažnosti podľa § 192 ods. 1 písm. a), písm. b) Trestného poriadku preskúmal správnosť výrokov napadnutého uznesenia ako aj konanie predchádzajúce týmto výrokom, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, a tak zistil nasledovné skutočnosti.

8. Krajský súd sa stotožnil so skutkovými a právnymi zisteniami okresného súdu ako aj s podstatou odôvodnenia napadnutého uznesenia, na ktoré v podrobnostiach odkazuje (s výnimkou pochybenia okresného súdu uvedeného v bode 28 tohto rozhodnutia).

9. Krajský súd v prvom rade konštatuje, že po procesnej stránke okresný súd nijako nepochybil, keďže v primeranom čase určil termín verejného zasadnutia a bez zbytočných prieťahov obstaral potrebné podklady na rozhodnutie o návrhu odsúdeného na podmiennečné prepustenie. Na verejné zasadnutie odsúdeného predvolal riadne a taktiež mu dal možnosť prezentovať svoj návrh. Vykonal aj výsluch odsúdeného zameraný na zistenia, ktoré sú z pohľadu § 66 ods. 1 Trestného zákona na rozhodnutie súdu o návrhu odsúdeného potrebné, pričom sa riadil primárne tým, že dokazoval skutočnosti, ktoré z iných dôkazov nevyplývali, resp. ktoré mohol uviesť a priblížiť súdu len samotný odsúdený, pre čo bola jeho účasť na verejnom zasadnutí v konečnom dôsledku vôbec nevyhnutná. Avšak odsúdený mal možnosť sa vyjadriť ku každému vykonanému aj listinnému dôkazu, ktorú odsúdený však nevyužil. Taktiež okresný súd dal odsúdenému priestor navrhnuť doplnenie dokazovania, pričom odsúdený žiaden návrh na doplnenie dokazovania nepredniesol. Procesne okresnému súdu teda nie je možné v jeho postupe z pohľadu krajského súdu nič vytknúť. Krajský súd vadu v procesnom postupe okresného súdu pri svojej prieskumnej činnosti nevzhladol.

10. Podmiennečné prepustenie v prípade odsúdeného sa riadi § 66 ods. 1 písm. b) v spojení s § 67 ods. 1 Trestného zákona, z ktorého vyplýva 1 formálna a 2 materiálne podmienky, ktoré sú predpokladom podmiennečného prepustenia. V prvom rade je formálna podmienka, ktorá vyžaduje vykonanie zákonom predpísanej dĺžky trestu odňatia slobody z celkovo uloženej dĺžky trestu odňatia slobody (3/4 z uloženého trestu). Ďalej sa však vyžaduje splnenie materiálnych podmienok, ktoré okresný súd riadnym spôsobom skúmal a dospel k správnym záverom o ich nesplnení v prípade osoby odsúdeného, s ktorými závermi sa krajský súd plne stotožnil.

11. Pokiaľ ide o splnenie formálnej podmienky na podmiennečné prepustenie, okresný súd správne skonštatoval, že odsúdený túto podmienku splnil.

12. Krajský súd sa ďalej plne stotožnil so skutkovými zisteniami a právnymi závermi okresného súdu, pokiaľ ide o nesplnenie materiálnych podmienok pre podmiennečné prepustenie odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody.

13. Krajský súd je tiež toho názoru, že súvahou všetkých okolností týkajúcich sa spávania odsúdeného, ako sú uvedené v hodnotení riaditeľa ÚVTOS Hrnčiarovce nad Parnou, najmä jeho opakované disciplinárne tresty, ktoré sa tiahnu počas dlhšieho obdobia jeho výkonu trestu, ktoré poukazujú na správanie a postoje odsúdeného vo výkone trestu a jeho formálne kritický postoj k jeho trestnej činnosti majú za následok, že nie je možné dospieť k záveru, že odsúdený spĺňa potrebné predpoklady na podmiennečné prepustenie, kvôli čomu jeho návrhu nie je možné vyhovieť.

Východiská podmiennečného prepustenia

14. Účelom trestu podľa Trestného zákona je zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby

viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Trestanie tak v sebe zahrnuje aj aspekt resocializácie odsúdeného a aspekt individuálnej prevencie. Zmysel inštitútu podmieneného prepustenia spočíva v motivácii odsúdeného k tomu, aby svojim chovaním a plnením povinností vo výkone trestu ukázal polepšenie. Ak vykonanou časťou trestu odňatia slobody bol účel trestu dosiahnutý, je ďalší trest nepotrebný, a teda aj neodôvodnený (Nález Ústavného súdu SR III. ÚS 355/2021-23, bod 12).

15. Pri rozhodovaní o materiálnej podmienke, či možno predpokladať, že odsúdený v prípade podmieneného prepustenia bude viesť riadny život ide o prognózovanie budúceho správania odsúdeného. Vo svojej podstate pri celom rozhodovaní o návrhu na podmienené prepustenie odsúdeného ide aj o určitú kvalifikovanú predpoveď budúceho správania, ktoré možno od odsúdeného po jeho podmienenom prepustení na slobodu očakávať. Podstatou úvah súdov je potom v konečnom dôsledku dôvodnosť predpokladu, že odsúdený povedie v budúcnosti i na slobode riadny život s minimalizáciou rizika jeho recidívy (IV. ÚS 85/2011, IV. ÚS 321/2013).

16. Vzhľadom k tomu povinnosťou súdu v tomto konkrétnom prípade bolo zistiť, či nastali zmeny v správaní odsúdeného v priebehu výkonu trestu, ktoré by mohli potenciálne viesť k zmene osobnosti odsúdeného. V súvislosti s konkrétnym a najmä aktuálnym posúdením možnej zmeny v správaní vrátane zmeny osobnosti odsúdeného ústavný súd poukázal na to, že práve riaditeľ ústavu na výkon trestu odňatia slobody disponuje najkomplexnejšími a najrelevantnejšími informáciami o odsúdenom, keďže je de facto v priamom kontakte s ním (Nález Ústavného súdu SR I. ÚS 509/2022-40, bod 22; uznesenie NS SR č. k. 4Urtos/6/2020 z 18.11.2020; pozri tiež Kurilovská, L.-Blažek, R.-Lorko, J.: Hodnotenie implementácie a budúceho vývoja sankčného mechanizmu po 10 rokoch účinnosti trestných kódexov v Slovenskej republike; porov. Rozsudok ESLP vo veci Choreftakis a Choreftaki proti Grécku zo 17.01.2012, sťažnosť č. 46846/08, bod 58).

17. Treba však zdôrazniť, že nikto nemá právo na to, aby bolo vyhovené jeho návrhu na podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody. Posúdenie splnenia zákonných podmienok podmieneného prepustenia je vecou sudcovskej úvahy (Nález Ústavného súdu SR III. ÚS 355/2021-23, bod 11).

18. Doplňujúc krajský súd uvádza tiež, že do práva na spravodlivý proces podľa ústavného súdu nepatrí právo odsúdeného, aby sa konajúce súdy stotožnili s jeho právnymi názormi alebo aby rozhodli podľa jeho predstáv, či dokonca v jeho prospech, pretože súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neradiť jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov (III. ÚS 339/08, II. ÚS 197/07, II. ÚS 78/05, IV. ÚS 252/04, obdobne tiež 1Tdo/12/2024).

19. Špecifikom materiálnych podmienok pre podmienené prepustenie je, že prvá a druhá materiálna podmienka má určitý vzťah vzájomnosti, kedy splnenie prvej materiálnej podmienky spravidla je silné východisko pre splnenie tej druhej. Teda ak odsúdený svojim správaním počas výkonu trestu preukazuje reálne polepšenie, je zároveň daný nezanedbateľný predpoklad, že možno od neho predpokladať i vedenie riadneho života v prípade podmieneného prepustenia. Naopak, ak odsúdený už aj vo výkone trestu nepreukazuje polepšenie, spravidla ide o zásadný indikátor, že mimo brán väznice už vôbec nebude schopný sa podriať pravidlám spoločnosti reprezentovaným v právnom poriadku, ktorých dodržiavanie je kľúčové pre vedenie riadneho života. Je však pravda, že nie v každom prípade takýto záver musí byť pravdivý. Súd musí tieto podmienky preto starostlivo vyhodnocovať ad hoc (od prípadu k prípadu individuálne) a teda oboje a nielen jednu z nich. Napriek tomu nesplnenie ktorejkoľvek z nich má za následok, že podmienené prepustenie do úvahy neprihádza.

Posúdenie materiálnych podmienok podmieneného prepustenia odsúdeného

20. V prípade odsúdeného v predmetnej trestnej veci je potrebné konštatovať, že nespĺňa predovšetkým prvú materiálnu podmienku.

21. Kľúčové zistenia, na ktorých krajský súd takýto záver postavil spočívajú v počte opakovaných disciplinárnych trestov, avšak aj v ďalších okolnostiach dokresľujúcich osobu odsúdeného a jeho postoje, z ktorých krajský súd uvedený záver o nesplnení materiálnych podmienok odvodil.

22. V prvom rade je nutné poukázať na nemalý počet disciplinárnych trestov, ktoré odsúdený získal počas výkonu trestu. Podrobne ich rozviedol vo svojom rozhodnutí okresný súd. Krajský súd síce konštatuje, že väčšinu týchto trestov získal odsúdený práve na začiatok jeho výkonu trestu, kedy jeho správanie úmerne k tomu nebolo podľa hodnotenia vždy na požadovanej úrovni. Disciplinárne sa prevínil najmä fyzickými konfliktmi so spoluväzňami, ale tiež prechovávaním nedovolených predmetov, pričom tu a tam šlo o predmety, ktoré si odniesol z pracoviska. Avšak aj po niekoľkých rokoch vo výkone väzby alebo trestu je stále opakovane disciplinárne postihnutý za podobné previnenia. Je pravda, že tieto disciplinárne tresty má zahľadené, avšak zahľadenie týchto nemá za následok, že na tieto nemožno prihliadať. Tieto disciplinárne tresty má odsúdený zahľadené získaním disciplinárnych odmien. Tieto disciplinárne odmeny však odsúdený získal prevažne za plnenie pracovných povinností, dvakrát za plnenie programu zaobchádzania a raz za plnenie činnosti súvisiacich so všeobecným rozvojom odsúdeného. Podrobne sú aj disciplinárne odmeny rozvedené v napadnutom uznesení okresného súdu. Disciplinárnu odmenu za plnenie si pracovných povinností však krajský súd považuje najmä pri osobe odsúdeného za menej podstatnú, než akou by bol väčší počet odmien za vzorné plnenie programu zaobchádzania. Okrem toho podstatný je však počet disciplinárnych odmien a ich pomer k počtu disciplinárnych trestov.

23. V tejto súvislosti krajský súd musí poukázať na vyjadrenia zástupcu ÚVTOS Hrnčiarovce nad Parnou, ktoré odzneli na verejnom zasadnutí, ktorý sa vyjadril, že závisiac od podmienok prichádza do úvahy, ak s odsúdeným nie sú problémy, že tomuto sú udelené až 4 disciplinárne odmeny za kalendárny rok. Odsúdený sa nachádza v ÚVV alebo ÚVTOS od nástupu do výkonu väzby dňa 28.11.2012, pričom odsúdený ku dňu podania návrhu bol vo výkone trestu alebo väzby 12 rokov, 9 mesiacov a 13 dní. Za tento čas mal teda podľa vyjadrení zástupcu ÚVTOS možnosť len za vzorné plnenie pracovných povinností a všeobecný rozvoj osobnosti získať približne 50 disciplinárnych odmien. Z hodnotenia ÚVTOS vyplýva, že počas výkonu trest mal udelených len 10 odmien a naopak udelených 11 disciplinárnych trestov, pričom posledný bol zahľadený až dňa 11.09.2023 a v roku 2024 a 2025 získal len 1 odmenu ročne za plnenie pracovných povinností. Preto krajský súd konštatuje, že už len z tohto aspektu zo správania odsúdeného nemožno odvodiť potrebné viditeľné polepšenie počas výkonu trestu.

24. Ďalšou podstatnou skutočnosťou je, že odsúdený sa pred súdom snaží účelovo prezentovať tak, že ľutuje spáchanie trestnej činnosti, čo je však v rozpore so skutočnosťou vyplývajúcou z hodnotenia odsúdeného, z ktorého je zrejmé, že jeho postoj k trestnej činnosti nemožno považovať za kritický, pretože uvádza, že nevedel, že mal v kufri drogy a myslel si, že vezie oblečenie, bol to podvod. Potom možno dospieť k záveru o účelovej snahe preukázať súdu splnenie materiálnych podmienok prezentovaním kritického postoja a ľutosti ku svojej trestnej činnosti, pričom ak sám odsúdený tvrdil vo svojom návrhu, že sa chce riadne zamestnať a zaradiť do spoločnosti, nepreukázal súdu, žeby mal zabezpečené ubytovanie, príp. príslub práce.

25. Napokon nemenej podstatnou skutočnosťou je, že odsúdený program zaobchádzania plní len čiastočne. Okrem toho nemožno zanedbať ani to, že u odsúdeného je resocializačná prognóza podľa nástroja hodnotenia rizika recidívy trestnej činnosti CRA menej priaznivá a riziko recidívy trestnej činnosti je stredné.

26. Vzhľadom k týmto skutočnostiam nemohol krajský súd vysloviť pozitívny záver ani o druhej materiálnej podmienke spočívajúcej v predpoklade vedenia riadneho života zo strany odsúdeného v prípade podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody.

Záver

27. Tieto skutočnosti vo svojom súhrne viedli tak aj krajský súd k záveru, že doposiaľ nemožno konštatovať, že by sa odsúdený bol polepšil vplyvom výkonu trestu a zatiaľ taktiež aj preto, ale aj pre iné uvedené dôvody nemožno ešte predpokladať, že by v prípade podmieneného prepustenia na slobodu viedol riadny život, teda nedopúšťal sa žiadnej ďalšej protispoločenskej činnosti.

28. Úplne na záver však musí krajský súd skonštatovať aj to, že pokiaľ okresný súd v napadnutom uznesení na strane 6 uviedol nasledovnú vetu: „Možno preto konštatovať, že nebol ešte dosiahnutý taký stupeň nápravy odsúdeného, že by sa zbavil práve tých charakterových vlastností a nesprávnych

návykov, ktoré u neho viedli k opakovanému páchaniu trestných činov," možno povedať, že išlo o podstatné pochybenie v riadnom ustálení skutkového stavu, čo potom viedlo aj k formulovaniu nesprávneho právneho záveru. Krajský súd musí upozorniť touto cestou okresný súd, že zo žiadneho dôkazu, ktorý bol na verejnom zasadnutí vykonaný nevyplýva, že by odsúdený bol recidivistom, teda, že by bol opakovane páchal trestnú činnosť. V tomto smere boli závery okresného súdu preto zjavne nesprávne, nakoľko z odpisu registra trestov vyplýva, že odsúdený má v ňom uvedený jediný záznam.

29. Vzhľadom ku všetkým uvedeným skutočnostiam krajský súd dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná.

30. Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, nadriadený orgán zamietne sťažnosť, ak nie je dôvodná

31. Keďže krajský súd nezistil žiadne také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali zrušenie, resp. zmenu napadnutého uznesenia, sťažnosť odsúdeného ako nedôvodnú zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.